USNESENÍ

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 8. března 2021 v trestní věci obžalovaných JUDr. Ing. Břetislava **G.**, Ing. Zuzany **M.** a Ing. Miroslava **E.** odvolání **státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze** podaného v neprospěch všech obžalovaných proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2020, sp. zn. 47 T 6/2018 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. ř. se napadený rozsudek ohledně všech obžalovaných v celém rozsahu **zrušuje** a podle § 259 odst. 1 tr. ř. se věc **vrací** soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Podle § 262 tr. ř. se nařizuje, aby věc byla projednána a rozhodnuta v **jiném** složení senátu.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze byli obžalovaní JUDr. Ing. Břetislav G., Ing. Zuzana M. a Ing. Miroslav E. podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěni obžaloby Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 26. 4. 2018, sp. zn. VZV 28/2016, pro jednání kvalifikované jako zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a zvlášť závažný zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 2, odst. 5 tr. zákoníku, kterých se měli dopustit tím, že

„v Praze v níže uvedených obdobích z pozice pověřených pracovníků Ministerstva průmyslu a obchodu České republiky, IČ 47609109, se sídlem Na Františku 32, Praha 1 **(dále rovněž jen „MPO“)**, jejichž činnost byla stanovena jednak Organizačním řádem MPO a také popisem pracovních činností, kdy konkrétně obviněný Ing. Miroslav E. v období od 7. 3. 2007 do 17. 8. 2010 ve funkci ředitele Sekce strukturálních fondů MPO, který dle Organizačního řádu MPO odpovídal za vytváření koncepce obchodní a průmyslové politiky státu a její zajišťování za použití strukturálních fondů Evropské unie, za plnění funkce řídícího orgánu pro operační programy kofinancované ze strukturálních fondů Evropské unie, měl za povinnost předkládané dokumenty řádně vyhodnotit a zaujmout k nim stanoviska, ručil za řádné proškolení všech pracovníků vykonávajících činnost řídícího orgánu a zprostředkujících subjektů s právními předpisy Evropské unie a České republiky, schvaloval výkazy výdajů předkládané Platebnímu a certifikačnímu orgánu Ministerstva financí České republiky k provedení certifikace, obviněný JUDr. Ing. Břetislav G. v období od roku 2007 do roku 2013 ve funkci ředitele Odboru koordinace strukturálních fondů MPO, který dle Organizačního řádu MPO odpovídal za sledování vývoje politiky Evropské unie, dokumentů a legislativy Evropské unie v oblasti hospodářské a sociální koheze a zabezpečení jejich návaznosti na činnost MPO, v oblasti implementace OPPI, zajišťování činnosti a funkčnosti Monitorovacího výboru OPPI, řízení odboru koordinace strukturálních fondů, dohlížení nad správným postupem odboru implementace strukturálních fondů a zastupování ředitele sekce strukturálních fondů,

obviněná Ing. Zuzana M. v období od 15. 9. 2008 do roku 2013 ve funkci ředitelky Odboru implementace strukturálních fondů MPO, která dle Organizačního řádu MPO odpovídala za řádný výkon činností vymezených manuálem implementace pro oblast autorizace plateb, za nastavení interních postupů při proplácení žádostí o platby a řízení o změnách, za formální a věcnou správnost potvrzení o schválení a příkaz k proplacení dotace, které předkládala řediteli sekce Ing. Miroslavu E.F ke konečnému schválení, za správné vykazování výstupních údajů pro výkazy předávané vedení MPO a Ministerstvu financí České republiky, se sídlem Letenská 15, Praha 1 **(dále rovněž jen „MF“)**, k provedení certifikace realizovaných plateb, koordinovala a metodicky usměrňovala proces tvorby finančních částí operačních programů a programových dokumentů,

ačkoliv si byli vědomi povinnosti stanovené na základě ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupováním v právních vztazích, opatrovat svěřený majetek, kdy zejména z § 14 uvedeného zákona vyplývá povinnost počínat si tak, aby byl majetek využíván hospodárně k výkonu stanovených činností, nedocházelo k jeho poškození, zničení, ztrátě nebo zneužití a k jeho ochraně důsledně využívat všech právních prostředků na jeho ochranu před neoprávněnými zásahy a včas uplatňovat právo na náhradu škody a vydání bezdůvodného obohacení,

a ačkoliv si byli vědomi, že na základě vydaného Usnesení vlády České republiky č. 175 ze dne 22. 2. 2006, kterým se MPO stalo Řídícím orgánem OPPI **(dále rovněž jen „ŘO OPPI“)** a bylo pověřeno správou Operačního programu Podnikání a inovace **(dále rovněž jen „OPPI“)**, jehož součástí byl i program Záruka, mají i zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy Evropské unie i členského státu vyplývající z jejich funkce pracovníků zajišťujících činnost řídícího orgánu a počínat si tak, aby zejména ve smyslu článku 60 Nařízení rady (ES) č. 1083/2006, o obecných ustanoveních týkajících se Evropského fondu pro regionální rozvoj, Evropského sociálního fondu a Fondu soudržnosti při správě prostředků čerpaných z evropských fondů zaručovali soulad operačních programů s vnitrostátními i evropskými předpisy, limity nastavenými Evropskou komisí a řádnou distribuci evropských zdrojů v členském státu,

a ačkoliv si byli vědomi, že jejich povinnosti jako pověřených pracovníků vyplývaly i z ustanovení § 8a zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě, který stanoví, že řídící orgán vykonává veřejnosprávní kontrolu u kontrolovaných osob na všech úrovních realizace finančních prostředků z rozpočtu Evropské unie podle tohoto zákona a přímo použitelných předpisů Evropských společenství, a dále jejich povinnosti vyplývaly z ustanovení § 25 odst. 1 uvedeného zákona, který ukládá povinnost včas zjišťovat, vyhodnocovat a minimalizovat provozní, finanční, právní a jiná rizika vznikající v souvislosti s plněním schválených záměrů a cílů orgánu veřejné správy,

a ačkoliv si byli vědomi, že jejich povinnosti byly dány i zákonem č. 262/2006 Sb., zákoníkem práce, kdy zejména dle ustanovení § 301 písm. d) jsou zaměstnanci povinni řádně hospodařit s prostředky svěřenými jim zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele a dle ustanovení § 302 písm. g) zákoníku práce jsou vedoucí zaměstnanci povinni zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku zaměstnavatele,

v rozporu s uvedenými povinnostmi,

obvinění JUDr. Ing. Břetislav G. a Ing. Miroslav E., kteří odpovídali za přípravu a konečné znění programu Záruka v rámci OPPI, jehož cílem bylo z prostředků strukturálních fondů

Evropské unie pomocí zvýhodněných záruk a zvýhodněných záruk s finančním příspěvkem k zaručovanému úvěru usnadňovat realizaci podnikatelských projektů malých a středních podnikatelů, v průběhu roku 2007 se zástupci Českomoravské záruční a rozvojové banky, a.s., IČ: 44848943, se sídlem Jeruzalémská 964/4, Praha 1 **(dále rovněž jen „ČMZRB")** dohodli znění dohody, kterou byla ČMZRB pověřena ze strany MPO správou záručního fondu vytvořeného pro účely realizace programu Záruka, přičemž však nezajistili předložení obchodního plánu záručního fondu ze strany ČMZRB ani nezajistili vypracování expertního posouzení předpokládané výše nákladů na řízení záručního fondu, respektive předpokládané výše odměn za řízení záručního fondu pro ČMZRB, následně z pozice svých funkcí v referátníku č. j. 24602/07/08100 ze dne 20. 6. 2007 obvinění JUDr. Ing. Břetislav G. a Ing. Miroslav E., prosadili a se souhlasným stanoviskem předložili k podpisu ministru průmyslu a obchodu Ing. Martinu Římanovi znění Dohody mezi MPO a ČMZRB, o vytvoření a správě Záručního fondu E 2007 v rámci OPPI, uzavřené ke dni 25. 6. 2007 **(dále rovněž jen „Dohoda z roku 2007")**, kdy v rozporu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/18/ES, o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby, zejména v rozporu s článkem 28 uvedené směrnice, z kterého vyplývá, že taková smlouva by měla být předmětem řádného procesu zadávání veřejných zakázek, neboť jde o úplatnou smlouvu a poskytovatelé této služby by o zakázku měli soutěžit nabízením lepších podmínek, určili bez výběrového řízení ČMZRB, jako správce Záručního fondu E 2007, přičemž obvinění si byli od počátku vědomi, že v subjektu ČMZRB, mají, vyjma státu, majetkový podíl i další soukromé banky, čímž poškodili další potencionální uchazeče o výkon správy Záručního fondu E 2007, kteří se nemohli přihlásit k výběrovému řízení podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, a dále obvinění JUDr. Ing. Břetislav G. a Ing. Miroslav E.prosadili, aby mechanismy, zakotvené v této dohodě, umožnily čerpání odměn ČMZRB, prostřednictvím tzv. příspěvku k ceně záruky za poskytované služby ve výši několikanásobně převyšující limity stanovené legislativou Evropské unie v Nařízení komise (ES) č. 1828/2006 ze dne 8. 12. 2006, kterým se stanovují prováděcí pravidla k Nařízení rady (ES) č. 1083/2006, Oddíl 8, Nástroje finančního inženýrství, přičemž článek 43 stanoví, že neprokáže-li se po veřejné soutěži jako nezbytné povolit vyšší procentní sazbu, nesmí náklady na řízení v ročním průměru po dobu trvání pomoci překročit žádný z těchto prahů: a) 2 % kapitálu vloženého z operačního programu do podílových fondů nebo kapitálu vloženého z operačního programu nebo podílového fondu do záručních fondů; b) 3 % kapitálu vloženého z operačního programu nebo podílového fondu do nástroje finančního inženýrství ve všech ostatních případech, s výjimkou nástrojů drobných úvěrů určených pro mikropodniky; c) 4 % kapitálu vloženého z operačního programu nebo podílového fondu do nástrojů drobných úvěrů určených pro mikropodniky, ačkoliv před podpisem předmětné dohody ze dne 25. 6. 2007 byli obvinění JUDr. Ing. Břetislav G. a Ing. Miroslav E.na tyto skutečnosti ohledně povinnosti provést výběrové řízení upozorněni ze strany příslušných úředníků MF Ing. Jana G. a Mgr. Miroslava C., a po podpisu dohody ze dne 25. 6. 2007 byli na tyto skutečnosti upozorněni zejména ze strany příslušných úředníků MPO Mgr. Jana Rechnovského a Ing. Stanislava Pospíšila a dále jim tyto skutečnosti byly známy z právního rozboru advokátní kanceláře - společnosti Rowan Legal, s.r.o., IČ: 28468414, se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4 – Nusle **(dále rovněž jen „RL")**, ze dne 27. 5. 2008 a jeho dodatku č. 1 ze dne 26. 6. 2008, ve kterých **zástupci této společnosti upozornili na problematiku** odměňování ČMZRB, kdy poplatek za správu Záručního fondu E 2007 není podle stávající dohody ze dne 25. 6. 2007 aplikován, přičemž tuto problematiku považovali za stěžejní a rovněž považovali za vhodné, aby tato otázka byla posouzena i odborníkem na oblast bankovnictví, popřípadě konzultována s MF, kdy s odkazem na obchodní plán Záručního fondu E 2007 prostředky operačního programu činily částku 2 810 000 000 Kč, což s odkazem na stanovenou procentuální sazbu znamenalo, že náklady na řízení z uvedené částky mohly v této době činit pouze částku ve výši 84 300 000 Kč (v případě odměny 3% p.a.), ale dle obchodního plánu se však počítalo s odměnou z vkladů pro ČMZRB, jakožto správce fondu, ve výši 530 000 000 Kč (tedy téměř 20% všech prostředků vložených ministerstvem)

a dále odměnou soukromého investora ve výši 990 000 000 Kč (tedy 35 % všech prostředků vložených ministerstvem), tedy takto stanovená odměna zcela jednoznačně neodpovídala odměně možné dle Nařízení komise (ES) č. 1828/2006, ale mnohonásobně ji převyšovala, přičemž souhlasné stanovisko k podpisu dohody ze dne 25. 6. 2007 zdůvodnili obvinění JUDr. Ing. Břetislav G. a Ing. Miroslav E.v referátníku č. j. 24602/07/08100 na základě vyjádření Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, se sídlem tř. kpt. Jaroše č.p. 1926, Brno **(dále rovněž jen „ÚOHS“)**, o souladu návrhu dohody s legislativou Evropské unie, kdy s ÚOHS komunikoval v rámci své pravomoci obviněný JUDr. Ing. Břetislav G. v záležitosti výběru a odměňování subjektu správce Záručního fondu E 2007, kdy s požadavkem pro vypracování stanoviska zaslal obviněný JUDr. Ing. Břetislav G. dne 9. 3. 2007 zástupci tohoto úřadu návrh Dohody o vytvoření a správě Záručního fondu E 2007, na základě které tento úřad vypracoval dne 11. 5. 2007 své stanovisko, přičemž obvinění si byli vědomi, že takto zaslaný návrh dohody v zásadních bodech, které souvisely s odměňováním ČMZRB, nekorespondoval s konečnou verzí dohody podepsané ze strany ČMZRB dne 15. 6. 2007 a ze strany MPO dne 25. 6. 2007, kdy byl zejména zcela vypuštěn a nahrazen jiným ustanovením z předloženého návrhu dohody článek XVIII. „Odměna za správu Záručního fondu E 2007“, který v odstavci 1 uváděl, že výše odměny za správu Záručního fondu E 2007 se stanoví ve výši 2% p.a. z denních zůstatků na stanovených účtech záručních schémat, avšak finální verze dohody toto ustanovení vůbec neobsahovala a způsob odměňování byl zcela účelově a skrytě nastaven ve prospěch ČMZRB tak, že banka získávala odměnu ve výši ceny záruky, která činila 3,1% až 4,3% p.a. z předpokládaného zůstatku záruky, kdy část ceny hradil příjemce podpory z vlastních finančních prostředků, zbytek 3 – 4% p.a. z příspěvku k ceně záruky, který mu byl vyplácen k datu poskytnutí záruky z prostředků Záručního fondu E 2007, přičemž od doby zaslání žádosti o vypracování stanoviska na ÚOHS a jeho vypracováním, byl dostatečný časový prostor k tomu, aby mohl obviněný JUDr. Ing. Břetislav G. informovat zpracovatele stanoviska za tento úřad Mgr. Kamila Rudoleckého o průběžných a zcela zásadních změnách navrhovaného smluvního ujednání ohledně odměňování subjektu ČMZRB, což však neučinil, ačkoliv komunikace mezi oběma jmenovanými průběžně probíhala a obviněný JUDr. Ing. Břetislav G. byl ze své pracovní pozice o průběžných změnách srozuměn, kdy konečné stanovisko tohoto úřadu ze dne 11. 5. 2007 bylo následně obviněným JUDr. Ing. Břetislavem G. předloženo dne 15. 5. 2007 jako příloha dopisu č. j. 12235/07/08100 řediteli odboru Národní fond MF - Ing. Janu G., tedy obvinění JUDr. Ing. Břetislav G. a Ing. Miroslav E.neučinili žádné kroky, aby tato protiprávní ustanovení, zakotvená v Dohodě mezi MPO a ČMZRB o vytvoření a správě Záručního fondu E 2007, uzavřené ke dni 25. 6. 2007, která byla v rozporu s evropskou legislativou, odstranili a dále se touto věcnou problematikou již nezabývali, a to i přesto, že na tyto skutečnosti byli upozorněni i ze strany právního poradce, společnosti RL, zpracovatele právního rozboru ze dne 26. 6. 2008, ve kterém poradce analyzoval stanovisko ÚOHS vydané pod č. j. O055-7394/2007/420, a ve kterém dospěl k závěru, že ÚOHS zřejmě ve svém stanovisku pochybil, když konstatoval, že s odkazem na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci Altmark Trans pod č.j. C-280/2000 je nastavení systému odměn v pořádku, což neodpovídalo zjištěným skutečnostem, obvinění JUDr. Ing. Břetislav G., Ing. Miroslav E.a nejméně od 15. 9. 2008 i obviněná Ing. Zuzana M. tedy věděli o zcela zásadním nesouladu ustanovení o odměnách správce Záručního fondu E 2007 zakotvených v dohodě ze dne 25. 6. 2007 s příslušnou evropskou legislativou a rovněž věděli i o povinnosti vyhlásit výběrové řízení na správce Záručního fondu E 2007 a rovněž věděli, že až 60% výše převodu od MPO do programu Záruka pro Záruční fond E 2007 je použito na výplatu finančního příspěvku k ceně záruky a že znění Dohody z roku 2009 povede k tomu, že v období 2007 - 2013 bude pravděpodobně možné, vzhledem k nadměrným odměnám pro ČMZRB, certifikovat přibližně pouze 44,24% prostředků převedených z MPO na účet ČMZRB a 55,76% bude nutné doplatit z prostředků MPO, kdy především se jednalo o část příspěvku k ceně záruky, která převyšuje 2% limit pro managament cost,

kdy v průběhu roku 2008 a na počátku roku 2009 obvinění se zástupci ČMZRB dohodli nové znění dohody, kterou byla ČMZRB pověřena správou záručního fondu vytvořeného pro účely realizace programu Záruka, kdy cílem nové dohody mělo být řešení nadměrné odměny pro ČMZRB za správu záručního fondu, což však v této nové dohodě obsaženo nakonec nebylo,

kdy přes tyto skutečnosti obvinění Ing. Miroslav E. a Ing. Zuzana M. předložili k podpisu se souhlasným stanoviskem v referátníku č. j. 5307/09/08200 ze dne 3. 2. 2009 ministru průmyslu a obchodu Ing. Martinu Římanovi znění nové Dohody mezi MPO a ČMZRB, o vytvoření a správě Záručního fondu E 2007 v rámci OPPI uzavřené ke dni 11. 2. 2009 **(dále rovněž jen „Dohoda z roku 2009“)** kdy opět v rozporu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/18/ES, o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby, zejména v rozporu s článkem 28 uvedené směrnice, z kterého vyplývá, že taková smlouva by měla být předmětem řádného procesu zadávání veřejných zakázek, neboť jde o úplatnou smlouvu a poskytovatelé této služby by o zakázku měli soutěžit nabízením lepších podmínek, určili bez výběrového řízení ČMZRB, jako správce Záručního fondu E 2007, přičemž si byli plně vědomi, že doposud nedošlo k restrukturalizaci ČMZRB, tedy, že v této bance stále mají, vyjma státu, majetkový podíl i další soukromé banky, čímž opětovně poškodili další potencionální uchazeče o výkon správy Záručního fondu E 2007, kteří by se mohli přihlásit k výběrovému řízení podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách a dále obvinění Ing. Miroslav E., JUDr. Ing. Břetislav G. a Ing. Zuzana M. znovu prosadili, aby mechanismy zakotvené v této nové dohodě umožnily za stávajících podmínek čerpání odměn pro ČMZRB prostřednictvím tzv. příspěvku k ceně záruky za poskytované služby ve výši několikanásobně převyšující limity stanovené legislativou Evropské unie v Nařízení komise (ES) č. 1828/2006 ze dne 8. 12. 2006, kterým se stanovují prováděcí pravidla k Nařízení rady (ES) č. 1083/2006, Oddíl 8, Nástroje finančního inženýrství, Článek 43,

kdy na základě rozporných stanovisek k obsahu výše uvedené dohody mezi řídícím orgánem a Národním fondem Ministerstva financí, pod který je organizačně podřazen Platební a certifikační orgán **(dále rovněž jen „NF PCO“)**, bylo dne 20. 4. 2009 svoláno jednání, kterého se účastnili obvinění JUDr. Ing. Břetislav G. a Ing. Zuzana M., na kterém byli ze strany pracovníků NF PCO tito opětovně důrazně upozorněni, že finanční příspěvek k ceně záruky, zakotvený v dohodě ze dne 11. 2. 2009, představuje skrytou formu nákladů na řízení („management cost“) převyšující dovolenou hranici nákladů ve výši 2% dle čl. 43 Nařízení komise (ES) č. 1828/2006 a je v rozporu s čl. 78 bod 6 Nařízení rady (ES) č. 1083/2006, kdy do doby vyjasnění NF PCO bude považovat tyto prostředky (příspěvek k ceně záruky) za nezpůsobilé s tím, že je nelze zahrnout do výdajů a jako takové nebudou předmětem certifikace, přičemž v písemném záznamu z tohoto jednání bylo konstatováno, že řídící orgán, který zastupovali obvinění Ing. Miroslav E., JUDr. Ing. Břetislav G. a Ing. Zuzana M., si je vědom, že až 60% výše převodu finančních prostředků z OPPI do záručních schémat je použito na výplatu tohoto finančního příspěvku k ceně záruky ve prospěch ČMZRB,

v návaznosti na shora uvedené jednání ze dne 20. 4. 2009 informoval ředitel NF, PCO Ing. Jan G. v dopisu č. j. 55/40631/2009-554 ze dne 30. 4. 2009 obviněnou Ing. Zuzanu M., že v rámci uskutečněné komunikace nebyly doloženy důvody pro hrazení odměny pro ČMZRB z prostředků Evropského fondu pro regionální rozvoj **(dále rovněž jen „EFPRR“)** nad rámec limitů Nařízení komise (ES) č. 1828/2006 a stále přetrvávají pochybnosti o certifikovatelnosti značné části prostředků vložených do záručních schémat, o souladu příspěvku k ceně záruky s právními předpisy a o dodržení pravidel veřejné podpory, kdy za prioritní Ing. Jan G. považoval uzavření dodatku dohody mezi MPO a ČMZRB a doporučoval se opětovně obrátit na ÚOHS s žádostí o vyjádření,

toto však obvinění Ing. Miroslav E., JUDr. Ing. Břetislav G. a Ing. Zuzana M. z pozice svých funkcí neučinili a v referátníku č. j. 36590/09/08200 ze dne 2. 12. 2009 předložili se souhlasnými stanovisky k podpisu ministru MPO Ing. Vladimíru Tošovskému dodatek dohody č. 1, podepsaný dne 4. 12. 2009 **(dále rovněž jen „Dodatek č. 1 k Dohodě z roku 2009“)**, a znovu prosadili, aby mechanismy zakotvené v Dohodě z roku 2009 ve znění tohoto Dodatku č. 1 umožnily za stávajících podmínek čerpání odměn pro ČMZRB, prostřednictvím tzv. příspěvku k ceně záruky za poskytované služby ve výši několikanásobně převyšující limity stanovené legislativou Evropské unie v Nařízení komise (ES) č. 1828/2006 ze dne 8. 12. 2006, kterým se stanovují prováděcí pravidla k Nařízení rady (ES) č. 1083/2006, Oddíl 8, Nástroje finančního inženýrství, Článek 43

a takto obvinění jednali i přes to, že na tuto skutečnost opětovně upozornila advokátní kancelář - společnost RL v právním rozboru ze dne 30. 10. 2009, ve kterém uvedla, že výsledkem Dodatku č. 1 dohody ze dne 2. 12. 2009 je, i přes vložení nových ustanovení o nákladech na řízení, faktické zachování stávající výše příjmů za správu Záručního fondu E 2007 pro ČMZRB, kdy tento příjem je získáván z finančních příspěvků k ceně záruky a opětovně doporučila se obrátit na experta v oblasti bankovnictví, což však obvinění Ing. Miroslav E., JUDr. Ing. Břetislav G. a Ing. Zuzana M.neučinili, ačkoliv si byli vědomi, že finanční prostředky z OPPI pro Záručního fondu E 2007 jsou vynakládány v rozporu s výše uvedenými nařízeními komise a nařízeními rady,

a dále obvinění Ing. Miroslav E., JUDr. Ing. Břetislav G. a Ing. Zuzana M., ačkoliv to bylo doporučováno NF PCO a advokátní kanceláří - společností RL v rámci jednání mezi MPO a ČMZRB, neprosadili do znění Dohody z roku 2009 či do znění Dodatku č. 1 k Dohodě z roku 2009 vložení ustanovení, kterým by byla založena povinnost ČMZRB vrátit obdržené příspěvky k ceně záruky ve výši odpovídající případné korekci ze strany EK, ačkoliv hrozilo, že budoucí korekce půjde k tíži státního rozpočtu České republiky,

kdy dne 12. 10. 2009 schválil obviněný Ing. Miroslav E. souhrnný výkaz výdajů vypracovaný pro účely certifikace, zahrnující i program Záruka, za období od 1. 1. 2007 do 15. 9. 2009, přičemž tento výkaz připravovala obviněná Ing. Zuzana M., který postoupil NF PCO k provedení certifikace a následně byla žádost o platbu odeslána dne 18. 11. 2009 Evropské komisi **(dále rovněž jen „EK“)**, kdy na základě takto schválených a certifikovaných podkladů byly ke dni 8. 12. 2009 požadované výdaje, zahrnující i nezpůsobilé výdaje v podobě nákladů na příspěvky k ceně záruky, proplaceny na účet NF PCO, a dále obviněný Ing. Miroslav E.schválil souhrnný výkaz výdajů vypracovaný pro účely certifikace, zahrnující i program Záruka, za období od 16. 9. 2009 do 31. 11. 2010, přičemž tento výkaz připravovala obviněná Ing. Zuzana M., který postoupil NF PCO k provedení certifikace a následně byla žádost o platbu odeslána dne 10. 5. 2010 EK, kdy na základě takto schválených a certifikovaných podkladů byly ke dni 31. 5. 2010 požadované výdaje v podobě nákladů na příspěvky k ceně záruky, proplaceny EK z EFPRR na účet PCO,

přičemž zejména obvinění Ing. Miroslav E. a Ing. Zuzana M., která byla odpovědná za formální a věcnou správnost vykazování výstupních údajů pro výkazy předávané obviněnému Ing. Miroslavu E. ke konečnému schválení k provedení certifikace realizovaných plateb, si byli v průběhu plnění programu Záruka, v období od 25. 6. 2007 do 27. 4. 2013, na základě předkládaných měsíčních hlášení ČMZRB vědomi, že dochází k nadměrnému čerpání odměn pro ČMZRB ve formě příspěvku k ceně záruky na účtu E 2007, tedy dochází k deficitu Záručního fondu E 2007, který mohl vzniknout jen v jediném případě, a to když banka účtovala podstatně vyšší úhrady svých nákladů, než povolovalo výše uvedené Nařízení rady, přičemž obviněný JUDr. Ing. Břetislav G. byl rovněž srozuměn s tím, že náklady neoprávněně vynaložené na odměnu pro ČMZRB v části přesahující stanovené limity dle Nařízení (příspěvek k ceně

záruky) jsou předkládány ze strany MPO k certifikaci NF PCO a následně EK, ačkoliv se jedná o nezpůsobilé výdaje, kdy tomuto nijak nezabránil, kdy v důsledku výše popsaného jednání obviněných stanovila EK dopisem, adresovaným České republice, prostřednictvím Stálého zastoupení České republiky při Evropské unii, dne 15. 2. 2013 pod č. j. REGIO F.3/TKR/fe D(2013)103694, finanční opravu (korekci) ve výši 1 830 320 073 Kč, neboť na základě závěrů EK nebylo v souladu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/18/ES, o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby, provedeno výběrové řízení na správce Záručního fondu E 2007 a finanční příspěvky k ceně záruky byly vypláceny v rozporu s Nařízením komise (ES) č. 1828/2006, kterým se stanovují prováděcí pravidla k Nařízení rady (ES) č. 1083/2006, Oddíl 8, Nástroje finančního inženýrství, Článek 43, tedy tato část výdajů souvisejících se záručním programem realizovaným v rámci OPPI nebyla způsobilá pro podporu ze strukturálních fondů EU a měla by být použita finanční oprava ve výši 100% hodnoty dotčené zakázky, s čímž řídící orgán OPPI, tedy MPO, vyjádřil souhlas, přičemž celková vyplacená částka na příspěvcích k ceně záruky, o kterou se neoprávněně obohatila ČMZRB, činila za období od uzavření Dohody z roku 2007 dne 25. 6. 2007 do dne 15. 2. 2013, kdy byla stanovena korekce ze strany EK, částku 2 152 978 397 Kč, vše ku škodě státního rozpočtu České republiky, přičemž z této částky činil 1 830 320 073 Kč dle nastavení spolufinancování OPPI podíl z EFPRR, tedy prostředků Evropské unie, a 322 658 324 Kč podíl ze státního rozpočtu České republiky, kdy celková výše z takto neoprávněně určených odměn byla započtena do celkového zisku ČMZRB, ze kterého byla dle stanovených kritérií za období od roku 2007 až 2011 z rozhodnutí valné hromady ČMZRB stanovena výše a splatnost dividend akcionářům banky, kteří tímto získali neoprávněný prospěch, konkrétně Česká spořitelna, a.s., IČ: 45244782, se sídlem Olbrachtova 1929/62, Praha 4, v celkové výši 279 887 192 Kč, Československá obchodní banka, a.s., IČ: 00001350, se sídlem Radlická 333/150, Praha 5, v celkové výši 35 954 739 Kč, Komerční banka, a.s., IČ: 45317054, se sídlem Na Příkopě 969, Praha 1, v celkové výši 279 887 192 Kč a Česká republika prostřednictvím Ministerstva pro místní rozvoj, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1 **(dále rovněž jen „MMR“)**, v celkové výši 522 097 261 Kč, prostřednictvím MPO v celkové výši 522 097 261 Kč a prostřednictvím MF v celkové výši 513 054 752 Kč, tedy celkem neoprávněný prospěch způsobený jednáním obviněných činil 2 152 978 397 Kč, kdy takto neoprávněně vykazovaný zisk ze strany ČMZRB byl nejdůležitějším faktorem při vypracování znaleckého posudku na ocenění akcií uvedené banky č. 181-02/12, vyhotoveného znaleckým ústavem KPMG Česká republika s.r.o., IČ: 00553115, ze dne 30. 4. 2012, který bylo nutné vypracovat pro potřeby chystané transformace ČMZRB v roce 2012, kdy tato banka odkoupila své akcie od soukromých bank – akcionářů, přičemž hodnota převáděných akcií ČMZRB byla nadhodnocena na základě výše popsaných neoprávněných příjmů ČMZRB za odměny za správu Záručního fondu E 2007, čímž došlo opětovně k neoprávněnému obohacení České spořitelny, a.s. o částku nejméně 267 855 549 Kč, Komerční banky, a.s. o částku nejméně 267 855 549 Kč a Československé obchodní banky, a.s. o částku nejméně 34 494 016 Kč, tedy o celkovou částku ve výši 570 205 114 Kč na úkor České republiky jako majoritního akcionáře ČMZRB, zastoupené prostřednictvím MF, MPO a MMR, přičemž obvinění Ing. Miroslav E., JUDr. Ing. Břetislav G. a Ing. Zuzana M.věděli o nesrovnalostech týkajících se odměňování subjektu ČMZRB, zakotvených v Dohodě z roku 2007, v Dohodě z roku 2009 a v Dodatku č. 1 Dohody z roku 2009, které nebyly v souladu s legislativou EU, a ačkoliv dále věděli o vznikajícím deficitu Záručního fondu E 2007, jakož i o možných následcích stanovení korekce ze strany EK, o čemž ministry průmyslu a obchodu Ing. Martina Římana v případě Dohody z roku 2007 a Dohody z roku 2009 a Ing. Vladimíra Tošovského, v případě Dodatku č. 1 k Dohodě z roku 2009, kteří nesli odpovědnost za implementaci jednotlivých programů OPPI a do jejichž působnosti spadal daný program Záruka, dostatečně neinformovali, a ti tedy nemohli ze své ministerské pozice rozhodnout o opravných opatřeních v souladu s Metodikou finančních toků a kontroly programů spolufinancovaných ze strukturálních fondů,

Fondu soudržnosti a Evropského rybářského fondu na programové období 2013, vypracovaných MF a v souladu s Metodickým pokynem – Nesrovnalosti, vypracovaným MMR,

kdy pozastavením plateb z EFPRR došlo k předčasnému ukončení programu Záruka s finančním dopadem ve výši 2 152 978 397 Kč, neboť z rozhodnutí EK o finanční opravě (korekci) nebylo možné proinvestované finanční prostředky formou příspěvku k ceně záruky ve výši 2 152 978 397 Kč, o které se neoprávněně obohatila ČMZRB pro daný program Záruka, použít, kdy tento finanční dopad vedl k ukončení programu Záruka a tedy ke zmaření vytyčených cílů regionální politiky pro programovací období 2007 – 2013, vyjádřených ve znění OPPI, programu Záruka, schválených EK, tedy obvinění Ing. Miroslav E., JUDr. Ing. Břetislav G. a Ing. Zuzana M. s vědomím výše uvedených možných následků v souvislosti se stanovením finančních oprav stanovených Evropskou komisí, které vyplývají z ustanovení čl. 99 Nařízení rady (ES) č. 1083/2006, neučinili žádné kroky k tomu, aby zamezili hrozícím rizikům ve stanovení korekce ze strany Evropské komise, kdy bylo základní povinností těchto obviněných se podrobně seznámit s legislativou EU a povinnostmi pracovníků zajišťujících činnost řídícího orgánu nejméně v rozsahu definovaném ve znění OPPI a rozsahu vyplývajícím z jejich funkčního zařazení, jakož i s možnými následky nedodržení stanovených postupů vyplývajících z dané legislativy, kdy tito obvinění měli pro výkon své funkce potřebné vzdělání, zkušenosti a rovněž také potřebné dispozice k zajištění odborných konzultací a právních analýz, čímž způsobili škodu České republice, zastoupené MPO, v celkové výši 2 152 978 397 Kč, o kterou se neoprávněně obohatila ČMZRB, potažmo její akcionáři tak, jak je shora uvedeno a dále škodu České republice vzniklou odkoupením nadhodnocených vlastních akcií ČMZRB, shora uvedeným způsobem v celkové výši 570 205 114 Kč, a současně způsobili škodu Evropské unii neoprávněným použitím finančních prostředků z EFPRR ve výši 1 830 320 073 Kč.

2. Proti rozsudku podal státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ihned po jeho vyhlášení odvolání v neprospěch všech tří obžalovaných, které následně obsáhle písemně odůvodnil. Jeho podstatou je nesouhlas s hodnocením důkazů nalézacím soudem a se skutkovými a právními závěry, že škoda České republice nevznikla, správce záručního fondu nemusel být vybrán ve výběrovém řízení, správu fondu poskytoval bezúplatně a obžalovaní postupovali v souladu s právem EU. Městský soud podle něho opakovaně v rozporu s ustanovením § 264 odst. 1 tr. ř. nerespektoval v rámci řízení po vrácení věci k novému projednání právní názory vyslovené odvolacím soudem, zejména zcela jednoznačně a pregnantně v usnesení ze dne 28. 2. 2020.

3. V první části odvolání státní zástupce připomíná, že se jedná v pořadí již o třetí zprošťující rozsudek, když první dva ze dne 14. 12. 2018 a 15. 10. 2019, sp. zn. 47 T 6/2018 byly z podnětu jím podaných odvolání Vrchním soudem v Praze usneseními ze dne 17. 5. 2019, sp. zn. 9 To 15/2019 a ze dne 28. 2. 2020, sp. zn. 9 To 87/2019 zrušeny a soudu I. stupně bylo uloženo ve věci znovu jednat a rozhodnout. Dále rekapituluje hodnocení důkazů a právní závěry soudu I. stupně ve všech dosavadních rozsudcích, které jsou v zásadě stále shodné a obsah citovaných usnesení Vrchního soudu, ve kterých Městskému soudu opakovaně vytknul neúplnost dokazování, selektivní a jednostranné hodnocení důkazů a jejich nesprávnou interpretaci vedoucí k nesprávným skutkovým i právním závěrům, ohledně nichž a možného promlčení zaujal z hlediska ustanovení § 67 odst. 1 písm. c) tr. zák. a § 220 a § 260 tr. zákoníku závazný právní názor.

4. Následně pak odvolatel v zásadě opakuje své obsáhlé námitky vznesené již proti předchozímu rozsudku Městského soudu, že dohoda mezi ČMZRB a MP nebyla bezúplatná, ale že odměna byla čerpána skrytě ve formě tzv. příspěvku k ceně záruky formálně převedeného přes účty příjemců podpory, čímž byl několikanásobně obcházen limit stanovený Nařízením komise (ES) č. 1828/2006 v čl. 43 odst. 4 stanovený ve výši 2% kapitálu vloženého do finančního nástroje.

V důsledku toho se také v této době stala ČMZRB nejziskovější bankou v České republice, neboť ač nevynakládala žádné svoje finanční prostředky, inkasovala 2,49 mld. Kč.

5. Pokud jde o výběr správce záručního fondu, již od počátku bylo podle odvolatele zřejmé, že zakázku není možno zadat ČMZRB napřímo bez zadávacího řízení, což vyplývalo ze zák. č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách a směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/18/ES. Na to upozorňovalo od počátku ministerstvo financí a obžalovaní jako zkušení vedoucí pracovníci MPO museli vědět, že ČMZRB není ve výlučném majetku České republiky. Podle zák. č. 47/2002 o podpoře malého a středního podnikání bylo možno postupovat pouze v případě, že by nebyl v rozporu s Evropskou legislativou. To vyplývá již z čl. 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii. Nalézací soud při hodnocení důkazů zcela pominul nejen výpovědi svědků Mgr. R. a Mgr. C., ale i výsledky auditu Auditního orgánu MF č. OPPI/2014/0/049, ve kterém se výslovně uvádí, že nebylo postupováno v souladu se zák. č. 137/2006 o veřejných zakázkách, neboť v době zadání vlastnily soukromé banky 28 % podíl ČMZRB. V této souvislosti poukazuje i na zprávy 8 komerčních bank, kterými provedl důkaz odvolací soud při předchozím projednání věci, které ač jimi sám důkaz neprovedl, hodnotí nalézací soud za nevýznamné, a to přesto, že z nich jednoznačně vyplývá, že bankovní záruky v inkriminované době poskytovaly a byly schopny potencionálně spravovat i záruční fond.

6. Důkazy hodnotil soud I. stupně podle jeho názoru opět jako v předchozím, odvolacím soudem zrušeném rozsudku, ve shodě s obhajobou obžalovaného JUDr. Ing. G., ačkoliv svědkové R.,.., V., G., C., P., R. i A. zaujali při zpracovávání problematiky názor, že s vloženými prostředky není řádně hospodařeno, a že jsou vysoce překračována pravidla pro maximální přípustnou odměnu banky. V této souvislosti poukazuje i na stanoviska právní kanceláře Rowan Legal a ÚOHS, kterými rozhodně podle jeho názoru postup obžalovaných posvěcen nebyl. Pokud jde o stanoviska Ing. U. a JUDr. V., PhD., nesouhlasí se soudem I. stupně, že by podporovali obhajobu obžalovaných, když Ing. U. neznal evropskou legislativu, vyjadřoval se pouze obecně a i tak dospěl k závěru, že odměna ČMZRB je příliš vysoká a stanovisko JUDr. V. PhD. bylo vyhotoveno až po uzavření dohod (5. 4. 2012) a týkalo se pouze posouzení exkluzivity ve smyslu § 5 odst. 2 písm. b) zák. č. 47/2002 Sb. Ačkoliv podle něho všichni svědci ze strany MPO i MF shodně uvedli ve svých výpovědích, že výdaje na program Záruka považovali za necertifikovatelné, ministr Ing. Eduard J. referátník předložený svědkem Ing. G. zakroužkoval ve variantě B) a bez jakéhokoliv vyjádření rozhodl o certifikaci nákladů. To podle jeho názoru obžalované zbavit odpovědnosti nemůže. Nesouhlasí ani s úvahami nalézacího soudu, že obžalovaným daly za pravdu metodické pokyny COCOF 08/002/03 z 11. 12. 2008 a COCOF NOTE 10/00 14/04 –CS z 21. 2. 2011, neboť jednak řešili otázku, co ještě může být zařazeno a proplaceno jako náklad v částce odpovídající 2% z vloženého kapitálu ročně, tedy rozhodně neumožňovaly překročení limitu a jednak je v nich uvedeno, že náklady na řízení a poplatky za správu jsou veškeré poplatky, náklady, výdaje a další platby, které jsou hrazeny z operačního programu správcům nástrojů finančního inženýrství jako náhrada či odměna za správu finančních prostředků poskytovaných z operačního programu a tyto následně orientačně, nikoli vyčerpávajícím způsobem příkladně vyjmenovávají. Připouští, že se jednalo o novou a složitou problematiku, to však podle jeho názoru nic nemění na tom, že obžalovaní bez výběrového řízení převzali návrh ČMZRB, který nerespektoval 2% maximální limit nákladů.

7. Pokud jde o další, novou argumentaci nalézacího soudu pozdějšími normami, zdůrazňuje, že z návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 9511/18 z 30. 5. 2018 plyne nejen, že finanční nástroje mohou poskytovat podporu a zároveň doplňkovou podporu ve formě grantů, ale výslovně i to, že granty se nepoužijí na proplacení podpory obdržené z finančního nástroje a finanční nástroje se nepoužijí na předběžné financování grantů. Ohledně tvrzení nalézacího soudu, že obžalovaným dala za pravdu novelizace Nařízení Evropského parlamentu a Rady

č. 1303/2013 novelizovaného nařízením č. 2018/1046, konkrétně čl. 38 odst. 4 písm. b) iii) první odrážka, která měla umožnit při podpoře finančních nástrojů přímé zadání zakázky bance ve veřejném vlastnictví, u níž byla připuštěna kapitálová účast soukromého subjektu, avšak bez ovládací možnosti, poukazuje na to, že z uvedené úpravy vyplývá, že až ke dni 18. 7. 2018 došlo v předmětném nařízení (Nařízení (ES) č. 1083/2006 bylo zrušeno s účinky od 1. 1. 2014 a nahrazeno Nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 1303/2013 ze dne 17. 12. 2013) k takové úpravě, která by za určitých okolností umožňovala svěřit správu finančního nástroje bance ve veřejném vlastnictví, za splnění 6 přesně vymezených podmínek. Podstatné však je, že ani před 18. 7. 2018 ČMZRB dané podmínky nesplňovala. Uvedenými podmínkami zabývala již EK již v rámci komunikace o finanční korekci (např. dopis ze dne 25. 10. 2011 na č. l. 2619-2623 spisu), kdy dospěla k závěru, že ČMZRB neposkytuje výlučně služby dle zákona č. 47/2002 Sb., o podpoře malého a středního podnikání, ale poskytuje běžnou obchodní činnost a dosahuje značného zisku. Proto ji nebylo možno označit za veřejného zadavatele, neboť poskytnutí této veřejné zakázky ČMZRB bez výběrového řízení vedlo ke zvýhodnění komerčních akcionářů banky, kteří vlastnili 28% akcií, tedy k narušení trhu.

8. Zdůrazňuje, že pokud by důvodem finanční korekce ze strany EK bylo pouze nesplnění povinnosti vybrat správce záručního fondu ve výběrovém řízení, byla by korekce právě ve výši celé odměny pro ČMZRB, nicméně právě skutečnost, že důvodem finanční korekce bylo překročení 2% limitu p.a. na výši nákladů na řízení a poplatků, byla výše finanční korekce stanovena ve výši nákladů na řízení a poplatků překračující právě onen 2% limit ročně.

9. Pokud jde o škodu, ta vznikla České republice již tím, že z veřejných rozpočtů byly vyplaceny ČMZRB finanční prostředky a nikoliv až uplatněnou korekcí ze strany EK. Dopis Waltera Deffa z 15. 2. 2013 podle jeho názoru jednoznačně obsahuje stanovisko EK, že výběr správce fondu, tedy ČMZRB nebyl proveden v souladu s evropskou legislativou a náklady na řízení překročily hranici 2%. Proto byla stanovena finanční korekce. Výpověď svědka Ing. O., že EK závěry o finanční korekci odůvodnila pouze chybným výběrem ČMZRB, považuje za vyvrácenou dopisem ze dne 25. 9. 2012, kterým tento reagoval na dopis EK z 25. 7. 2012 a navrhl snížení finanční korekce mj. o částku odpovídající přípustným nákladům ve výši 2% z příspěvku do záručního fondu za období do 31. 12. 2015, celkem o 607 987 778 Kč.

10. Ke sdělení EK ze dne 19. 8. 2013, podepsaném Walterem Deffaa, kterým rovněž nově nalézací soud argumentuje, podotýká, že uvedená listina nijak nemění výše uvedené závěry a nelze ji vykládat izolovaně ale pouze v souvislosti se všemi dalšími provedenými listinnými důkazy a dalšími důkazními prostředky. Uvedené sdělení jen stručně odkazuje na předchozí dopis Waltera Deffaa ze dne 15. 2. 2013 a nijak význam a důvody navržené a akceptované finanční korekce ze strany EK nemění, byť neopakuje všechny závěry přijaté EK, k čemuž nebyl ani žádný důvod. Dopis byl, kromě jeho hlavní části, která se týkala zjištěných nedostatků v řídícím a kontrolním systému OPPI a veřejné zakázky pro Hospodářskou komoru ČR, reakcí (odpovědí) na dopis Ing. Petra Očka ze dne 29. 4. 2013 (č.l. 2762 - 2763), ve kterém byly opět akceptovány oba důvody stanovení finanční korekce (otázka veřejných zakázek a poplatku za správu záručního fondu E 2007). Pouze byl vznesen požadavek úpravy vyčíslení finální výše korekce ke dni 31. 3. 2013, při zachování postupu pro výpočet finanční opravy, neboť k tomuto dni došlo ještě k dalším vráceným příspěvkům k ceně záruky ze strany klientů ČMZRB z důvodů zkrácení doby ručení za zaručené úvěry. Pokud by byl tedy uvedený dopis vykládán ve všech souvislostech, zejména s odkazem na to, na co reaguje, nemohly by z něj být vyvozovány závěry, které činí nalézací soud.

11. Nesouhlas vyslovuje odvolatel i s hodnocením postavení JUDr. Ing. G. od 1. 10. 2007 pouze jako pamětníka, když namítá, že z organizačního řádu MPO a jeho změn zajištěného již v přípravném řízení nic takového nevyplývá a naopak je z něho patrno, že obžalovaný ve funkcích ředitele Odboru strukturálních fondů a Odboru koordinace strukturálních fondů zastupoval po celou dobu MPO s rozsáhlou pravomocí při nastavování, kontrole a řízení OPPI, včetně programu Záruka a nejednalo se o žádnou mimopracovní činnost.

12. K právním úvahám nalézacího soudu ohledně vzniku škody zdůrazňuje, že škoda velkého rozsahu ve smyslu § 260 odst. 5 tr. zákoníku byla obžalovanými způsobena již v okamžiku, kdy došlo na základě jejich jednání vedoucích k uzavření smluv mezi MPO a ČMZRB o správě záručního fondu k proplácení nadměrných odměn pro ČMZRB v podobě příspěvku k ceně záruky v rámci jednotlivých poskytnutých záruk příjemcům podpory (podnikatelům), kdy s tímto bodem je nutné spojovat i dokonání uvedeného trestného činu. Skutečnost, že následně při kontrole EK, zda se jedná o uznatelné náklady, EK dospěla k tomu, že se nejedná o uznatelné náklady a proto je neproplatí, ačkoliv v České republice byla provedena certifikace, tak nemá na výše uvedené vliv. Uplatní se shodný princip jako v případech, když k vyplacení finanční prostředků formou dotace dojde bez splnění základních podmínek pro jejich vyplacení, a to v přímé návaznosti na předchozí cílené jednání pachatelů, přičemž nepochybně dochází ke vzniku škody v podobě neoprávněně čerpaných dotačních prostředků vyplacených k pokrytí plnění projektů. Za škodu je tak třeba považovat veškerý objem prostředků ze strukturálních fondů, který by byl vyplacen na podkladě protiprávního ovlivnění právě obžalovanými. Je přitom evidentní, že k takovému následku došlo v daném případě v přímé souvislosti s předchozím úmyslným jednáním obžalovaných. Tímto přímým následkem je pak skutečnost, že České republice, realizující projekt operačního programu s předpokladem spolufinancování z fondů EU následně v přímém důsledku protiprávního jednání obžalovaných, nebyly poskytnuty prostředky odpovídající tomuto podílu spolufinancování a takový následek pak nepochybně představuje úbytek majetkových hodnot státu, které by jinak nebýt jednání obžalovaných získal a je třeba jej považovat za škodu ve smyslu kvalifikačních znaků trestného činu dle § 260 tr. zákoníku. V této souvislosti připomíná, že závazný právní názor ke vzniku škody vyslovil již odvolací soud v usnesení ze dne 17. 5. 2019 a následně v usnesení ze dne 28. 2. 2020.

13. Závěrem navrhl, aby Vrchní soud v Praze, jako soud odvolací podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. ř. napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. ř. mu věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. V případě, že ze strany odvolacího soudu bude vyhověno, dává na zvážení postupu podle § 262 věta první tr. ř., tedy možnost rozhodnutí, že věc má být po vrácení k novému projednání a rozhodnutí soudu prvního stupně, projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. Tento postup lze podle jeho názoru odůvodnit tím, že ani po dvou zrušujících usnesení odvolacího Vrchního soudu v Praze, ve kterých byly vysloveny opakovaně jednoznačné a ve smyslu § 264 odst. 1 tr. ř. pro nalézací soud závazné právní názory, nedošlo ani v pořadí třetím rozsudku nalézacího soudu k akceptaci těchto závazných právních názorů a nalézací soud setrval na všech podstatných tvrzeních a právních závěrech, které mu byly vytýkány odvolacím soudem. Nalézací soud takto postupoval, aniž by došlo k podstatné změně důkazní situace, která by odůvodňovala setrvání na zaujatých právních závěrech. Odvolací soud již dvakrát v rámci odvolacího řízení shledal, že soud I. stupně staví své závěry výhradně na obhajobě obžalovaných, zejména obžalovaného JUDr. Ing. G., kterou zcela nekriticky přejímá a při hodnocení důkazů nepostupuje v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., když důkazy a okolnosti svědčící v neprospěch obžalovaných zcela pomíjí, případně bagatelizuje, nehodnotí je ve všech vzájemných souvislostech, ale převážně izolovaně a jednostranně ve prospěch obžalovaných, v důsledku čehož se nevypořádává náležitě s objektivně zjištěnými skutečnostmi, které jsou s obhajobou obžalovaných v rozporu, což vede k tomu, že závěr o nutnosti zproštění obžalovaných obžaloby nemohl obstát. Za tohoto stavu není podle jeho názoru dán důvodný

předpoklad, že by případné další rozhodnutí odvolacího soudu ve smyslu § 258 odst. 1 tr. ř. mohlo vést k nápravě vytýkaných vad ze strany nalézacího soudu, což by ve svém důsledku vedlo k prodlužování trestního řízení v rozporu se zásadou rychlosti ve smyslu § 2 odst. 4 tr. ř., přičemž daná trestní věc by vzhledem k hodnotě a povaze zajištěného majetku měla být projednávána urychleně.

14. K odvolání se prostřednictvím svých obhájců obsáhle vyjádřili obžalovaní JUDr. Ing. Břetislav G. a Ing. Miroslav E.a shodně navrhli, aby bylo jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

15. Vrchní soud v Praze z podnětu podaného odvolání v neveřejném zasedání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. napadený rozsudek ohledně všech obžalovaných, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce je důvodné a rozsudek Městského soudu je zatížen vadami, které nelze ve veřejném zasedání odstranit.

16. Především je třeba uvést, že Vrchní soud v Praze rozhoduje v této trestní věci již potřetí, když první zprošťující rozsudek Městského soudu vyhlášený dne 14. 12. 2018, sp. zn. 47 T 6/2018 k odvolání státního zástupce usnesením učiněným v neveřejném zasedání dne 17. 5. 2019, sp. zn. 9 To 15/2019 podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. ř. zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Ve svém usnesení odvolací soud rozebral, proč se neztotožnil s úvahami a závěry Městského soudu vedoucími k jeho přesvědčení o nezbytnosti postupu podle § 226 písm. b) tr. ř.. Vrchní soud konstatoval, že soud I. stupně nevěnoval okolnostem svědčícím v neprospěch obžalovaných stejnou pozornost, jakou věnoval okolnostem svědčícím v jejich prospěch, zejména pak obhajobě obžalovaného JUDr. Ing. G.a při hodnocení důkazů nepostupoval soud v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., když některé významné důkazy a okolnosti zcela pominul, případně je hodnotil v rozporu s jejich obsahem a učinil závěry, které z nich logicky nevyplývají. Důkazy soud I. stupně nehodnotil ve všech vzájemných souvislostech, ale převážně izolovaně a jednostranně ve prospěch obžalovaných, v důsledku čehož se nevypořádal náležitě s dalšími ve věci objektivně zjištěnými skutečnostmi, které jsou s obhajobou obžalovaných v rozporu a na které oprávněně státní zástupce v odvolání poukázal. Odůvodnění napadeného rozsudku označil v důsledku toho nepřesvědčivým, nepodloženým a závěr o nutnosti zproštění obžalovaných z obžaloby přinejmenším předčasný. Konkrétně pak Městskému soudu vytknul, že nedostatečně vysvětlil, z čeho vycházel, pokud nepovažoval v daném případě nadřazenost norem EU nad českými zákony (konkrétně č. 2004/18/ES a č. 1828/2006), ač jejich přímá aplikovatelnost a přednost vyplývá z čl. 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii a nedostatečně se vypořádal jak s otázkou výběru, tak s otázkou výše odměny ČMZRB jako správce Záručního fondu E 2007, když uvedl, že Dohoda byla bezúplatná a nezabýval se faktickým charakterem příspěvku k ceně záruky, jeho výší a tokem, do kterého žadatelé o záruku, na jejichž účty byly finanční prostředky formálně vedeny, vůbec nemohli zasáhnout. Rovněž vědomostí obžalovaných o možnosti neuznání vynaložených prostředků a spotřebovaných ČMZRB z OPPI, prokazovanou doklady z připomínkového řízení, e-mailu Ing. Večeři, z dopisů Ing. G., stanovisek AK Rowan Legal a připomínek svědků z řad zaměstnanců, na které poukazuje státní zástupce (např. Mgr. C., Mgr. P., Mgr. R., Ing. A., Mgr. R., RNDr. B. a Ing. P.) se soud I. stupně zabýval jednostranně. Jestliže obžalovaní i za této situace prosazovali uzavření dohody a byli nečinní v následujícím období s vědomím, že platby z ní plynoucí ČMZRB mohou být v rozporu s evropskými normami upravujícími maximální výši nákladů na řízení Záručního fondu, musí se soud I. stupně vypořádat s tím, zda byli či nebyli srozuměni, že následkem bude škoda způsobená již samotnou neoprávněnou výplatou odměny ČMZRB a z toho plynoucím rozhodnutím Evropské unie o vrácení prostředků, k čemuž také, byť formou korekce, došlo. Tzn. otázkou, zda nejednali v úmyslu nepřímém (§ 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku).

17. Pokud jde o interpretaci konečného stanoviska Evropské komise ke stanovení finanční korekce obsaženého v dopisu Waltera Deffaa ze dne 15. 2. 2013, konstatoval Vrchní soud, že z jeho obsahu rozhodně nelze dovodit, že důvodem korekce nebyla obě výše zmiňovaná pochybení. Proto soudu I. stupně uložil, aby tento důkaz podrobně analyzoval, když jako zcela nadbytečný a nedůvodný označil znalecký posudek Ing. Františka Dvořáčka, s jehož závěry nesouhlasí. Stejně tak Městskému soudu uložil konkretizovat, jaký pozdější výklad Evropské komise měl dát za pravdu postoji obžalovaných k příspěvku ceně záruky, případně citovat jeho znění a nikoliv pouze parafrázovat obhajobu obžalovaného JUDr. Ing. G.

18. Postup České republiky, jakým přijala finanční korekci ze strany Evropské komise, posouzené Městským soudem jako politické rozhodnutí, označil odvolací soud za stávající důkazní situace za pouhou spekulaci, která se neopírá o listinné důkazy (korespondenci a zápisy z porad MPO), ale opět pouze o tvrzení obžalovaných, když samotný fakt, že Česká republika využila možnost prostředky již vyplacené z rozpočtu EU využít jinak a fyzicky je nevracet, nemohlo na posouzení jejich viny mít žádný vliv. Česká republika měla možnost rozporovat zjištění a přijmout pozvání Komise ke slyšení, při kterém mohla námitky vyvrátit. Korekce však byla přijata, aniž by bylo vyžadováno např. stanovisko AK Rowan Legal, přičemž ze stanoviska MPO č. j. 17722/13/61100/01000 – informace pro ministra odsouhlaseného obžalovaným JUDr. Ing. G. dne 26. 3. 2013 je zřejmé, že žádný prostor pro obhajobu vytknutých nedostatků neshledal.

19. Rovněž s úvahami soudu I. stupně, že škoda České republice, ani Evropské unii nemohla vzniknout, se odvolací soud neztotožnil a poukázal na to, že zcela pomíjí, že finanční prostředky ČMZRB jako správci záručního fondu E 2007 dílem z rozpočtu EU a dílem z rozpočtu ČR by nikdy vyplaceny nebyly, pokud by bylo postupováno podle předpisů EU, na čemž nemůže nic změnit ani skutečnost, že Česká republika vyplacené finanční prostředky do rozpočtu EU nemusela vracet, ale mohla je využít na program jiný, který však již financovala pouze ze svých zdrojů.

20. V rámci nového projednání věci uložil odvolací soud Městskému soudu v Praze se v naznačených směrech znovu zabývat již provedenými důkazy, popř. bude-li to považovat za potřebné, stávající důkazy doplnit. Např. si vyžádat zprávu od Evropské komise, případně odborné stanovisko k obvyklosti výše odměny za záruky, které by si účtovaly v roce 2009 Komerční banky za stanovených parametrů, pokud by spravovaly inkriminovaný záruční fond E 2007.

21. Pokud jde o jednočinný souběh trestných činů porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 tr. zákoníku a poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 tr. zákoníku, neshledal ho odvolací soud za vyloučený. K námitce obžalovaného JUDr. Ing. G.týkající se nepřípustné retroaktivity v případě použité právní kvalifikace podle § 260 tr. zákoníku (dříve § 129a tr. zák.) podotkl, že obžaloba posoudila jednání obžalovaných zjevně jako trvající trestný čin, tzn., že byl páchán za účinnosti ustanovení § 129a tr. zák. a § 260 tr. zákoníku s tím, že při svém dalším rozhodování se bude muset soud I. stupně touto námitkou zabývat a úvahy o tom v odůvodnění svého rozhodnutí rozvést a reprodukovat.

22. Rovněž následující rozsudek ze dne 15. 10. 2019, sp. zn. 47 T 6/2018, kdy Městský soud rozhodl opět podle § 226 písm. b) tr. ř. zprošťujícím výrokem, odvolací soud, tentokrát ve veřejném zasedání, dne 28. 2 2020 usnesením sp. zn. 9 To 87/2019 podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. ř. zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Ve svém usnesení konstatoval, že se na aktuálnosti výčtu pochybení obsažených v předchozím citovaném usnesení Vrchního soudu prakticky nic nezměnilo, když Městský soud poté co vyslechl znovu jako svědka Ing. Petra O., Ph.D., obžalovaného JUDr. Ing. G., provedl důkaz

listinami, které tento předložil na podporu své obhajoby, setrval na svém předchozím hodnocení provedených důkazů a znovu dovodil, že obžalovaní svým jednáním nenaplnili zákonné znaky žádného z žalovaných trestných činů, ani žádných jiných po objektivní, ale ani po subjektivní stránce.

23. Svůj závěr o nutnosti zproštění shrnul soud I. stupně do konstatování, ve kterém se znovu plně ztotožnil s obhajobou obžalovaných, zejména obžalovaného JUDr. Ing. G., že postupovali oprávněně podle zák. č. 47/2002 Sb. o podpoře malého a středního podnikání, který byl speciální ve vztahu k zák. č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách, navíc žádná banka v té době záruky jako ČMZRB ani neposkytovala a dohoda mezi MPO a ČMZRB nepodléhala režimu Nařízení komise č. 1828/2006, protože nebyla úplatná. Plátcem ceny záruky, tvořené i příspěvkem k ceně záruky, byl totiž konečný příjemce záruční podpory a nemohl být proto tento příspěvek podřazen pod kategorii nákladů řízení ve smyslu citované směrnice, byť se jednalo o odměnu banky. Podle Městského soudu je nerozhodné, že příspěvek byl účelově vázán a jeho příjemcem mohla být pouze ČMZRB a zdůraznil, že v nastavení ceny záruky neshledal žádnou nezákonnost, účelovost, nehospodárnost či obcházení limitů výplaty nákladů řízení. V této souvislosti argumentoval též nesprávným výkladem konečného stanoviska Evropské komise ke stanovení finanční korekce obsaženého v dopisu Waltera Deffaa ze dne 15. 2. 2013, když s odvoláním i na svědka Ing. Petra Očka zaujímá názor, že jediným důvodem stanovené korekce byl výběr ČMZRB jako správce záručního fondu.

24. K subjektivní stránce žalovaných trestných činů vyslovil Městský soud názor, že ji obžalovaní nemohli naplnit, neboť postupovali v souladu s usnesením Vlády ČR č. 50 ze dne 17. 1. 2007, v souladu s vnitrostátním právem a aktivně podle svého právního názoru, který opírali o řadu v rozsudku citovaných expertních vyjádření (např. ÚOHS). Ze strany svědků, kteří zaujímali opačný názor, pokud jde o nutnosti vypsání veřejné soutěže a možného budoucího neuhrazení certifikovaných výloh, šlo vždy pouze o „sdělení upozorňující povahy, nikoli kategorický závěr, který by byl neochvějně argumentačně podpořen“. Navíc veškeré výhrady byly ukončeny rozhodnutím ministra financí Ing. Eduarda Janoty o certifikovatelnosti nákladů přes uvedené výhrady svědka G. Jednalo se tedy o politické rozhodnutí. Zavinění obžalovaných proto neshledal ani ve formě úmyslu nepřímého ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, ale ani ve formě vědomé nedbalosti podle § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť podle jeho názoru nebylo prokázáno, že by měli být nejméně srozuměni s tím, že odměna vyplácená ČMZRB je neoprávněná a že tím bude způsobena škoda. V této souvislosti soud I. stupně rovněž poukázal na absenci jakéhokoliv motivu jednání obžalovaných, který podle něho nenabídla ani obžaloba.

25. Pokud jde o obžalovaného JUDr. Ing. G., považoval soud I. stupně za zcela vyloučené, aby mohl být pachatelem trestného činu poškození finančních zájmů Evropské unie, neboť v době jeho jednání ještě neexistoval. Ustanovení § 129a tr. zák. č. 140/1961 Sb., tehdy nazvané jako poškození finančních zájmů Evropských společenství, se stalo jeho součástí až od 17. 10. 2008, zatímco obžalovaný JUDr. Ing. G.v důsledku změny organizační struktury MPO přestal být pracovně činný ve vztahu k ČMZRB dle opatření ministra průmyslu a obchodu č. 45/2017 z 27. 9. 2007 k 1. 10. 2007 a jeho agendu převzala svědkyně RNDr. Betincová. Jeho další působení v rámci pracovních skupin pak bylo pouze již jako tzv. „pamětníka“. A i kdyby dospěl k závěru, že obžalovaný naplnil v období do 30. 9. 2007 zákonné znaky trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 3 tr. zák., byla by jeho trestní odpovědnost promlčena v rámci pětileté promlčecí doby k 1. 10. 2012, neboť jeho trestní stíhání bylo započato až dne 7. 9. 2016. Protože však zproštění podle ustanovení § 226 písm. e) tr. ř. je pro obžalovaného méně příznivé, postupoval podle § 226 písm. b) tr. ř.

26. Vrchní soud znovu konstatoval, že soud I. stupně postavil své závěry výhradně na obhajobě obžalovaných, zejména obžalovaného JUDr. Ing. G., kterou zcela nekriticky převzal, při hodnocení důkazů opět nepostupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. a důkazy a okolnosti svědčící v neprospěch obžalovaných zcela pominul, případně bagatelizoval, nehodnotil je ve všech vzájemných souvislostech, ale převážně izolovaně a jednostranně ve prospěch obžalovaných. V důsledku toho se nevypořádal náležitě s objektivně zjištěnými skutečnostmi, které jsou s obhajobou obžalovaných v rozporu a na které oprávněně odvolatel opětovně poukázal.

27. V odůvodnění usnesení odvolací soud odkázal na argumenty velmi rozsáhlého a podrobně vypracovaného odvolání státního zástupce, se kterým se v zásadě ztotožnil a zdůraznil základní nesprávnosti, kterých se Městský soud při svých úvahách dopustil.

28. Především zcela chybně přejal formalistické tvrzení obžalovaných, že Dohoda mezi MPO a ČMZRB nebyla úplatná a v důsledku toho se na ni nevztahovalo Nařízení komise č. 1828/2006 v čl. 43 odst. 4. Tzv. příspěvek k ceně záruky tak, jak byl koncipován a vyplácen ČMZRB fakticky z finančních prostředků vložených do programu Záruka, byl bez ohledu na to, že prošel přes účty jednotlivých příjemců záruk obcházením tohoto nařízení a představoval neoprávněné skryté použití finančních prostředků vložených do programu ze strany České republiky a Evropské unie, jak to zcela pregnantně konstatoval citovaný dopis Evropské komise ze dne 15. 2. 2013 podepsaný Walterem Defaa. To ostatně potvrzuje i dopis svědka Petra Očka ze dne 29. 4. 2013, č. j. 19287/13/61240/61000, ve kterém sděloval Evropské komisi vytvoření nového Záručního fondu E 2013 od 1. 7. 2013, za jehož správu bude účtován poplatek ve výši 2% a který bude spravovat ČMZRB, jejímž stoprocentním vlastníkem je již nyní Česká republika. Právní úvahy Městského soudu rozvedené v odůvodnění napadeného rozsudku, že příspěvek k ceně záruky byl zcela jinou kategorií a nepředstavoval odměnu ČMZRB, označil proto za nelogické a nesprávné. V této souvislosti upozornil naopak na zcela nelogické vyjádření obžalovaného JUDr. Ing. G.před odvolacím soudem, že příspěvek k ceně záruky byl konečným uživatelům vyplácen, aby si mohli dovolit vůbec zakoupit záruku. Přitom však pominul, že konečného příjemce cena záruky vlastně nezajímala, protože na ni dostal od ČMZRB příspěvek, který její faktickou cenu výrazně snížil. Problém byl pouze v tom, že příspěvek nebyl z peněz ČMZRB, ale z finančních prostředků fondu, potažmo EU a ČR a ČMZRB ho inkasovala jako svůj zisk, přičemž žádné ztráty jí vzhledem k nastavení programu prakticky nehrozily.

29. Stejně tak vadnými označil závěry soudu I. stupně o správnosti postupu obžalovaných při výběru ČMZRB jako správce záručního fondu s odkazem na zák. č. 47/2002 Sb. Městský soud nejen, že opět zcela pominul nadřazenost norem EU (konkrétně č. 2004/18/ES) nad českým zákonodárstvím, ale i porušení zák. č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách, zjištěného jak Evropskou komisí, tak auditním orgánem Ministerstva financí ČR v auditu č. OPPI/2014/O/049 z 20. 11. 2014. Přitom ze zpráv 8 komerčních bank, které Vrchní soud oproti soudu I. stupně, který to nepovažoval za potřebné, uložil státnímu zástupci opatřit a provedl jimi při veřejném zasedání důkaz vyplynulo, že v letech 2007 – 2013 všechny poskytovaly bankovní záruky, byť některé zcela okrajově, nejméně 2 z nich (Sberbank a.s. a J & T Banka a.s.) se vyjádřily kladně o své možnosti bankovní záruky poskytnout pro kategorii malých a středních podnikatelů a J & T Banka a.s. by dokonce podle svého vyjádření jako jediná byla schopna stanovit i výši požadované odměny za poskytnutí této služby, přičemž obecně uvedla, že požívala za záruky v tomto období odměnu 1 - 2% p.a. To, vedle rozporu s dopisy EK, které podepsal potvrdilo opodstatněnost námitek odvolatele, že výpověď svědka Ing. Očka, že komerční banky v té době neposkytovaly bankovní záruky, není pravdivá.

30. Samotný nesprávný výběr správce záručního fondu při dodržení omezení vyplývajícího z čl. 43 bod 4 písm. a) Nařízení komise č. 1828/2006 by podle názoru odvolacího soudu nebylo považováno za neoprávněné použití finančních prostředků z rozpočtu EU, pokud by nebyla překročena limitní částka nákladů. Tak tomu však nebylo. V tomto směru odvolací soud znovu zopakoval, že Městský soud zcela účelově a nesprávně hodnotil konečné stanovisko EK obsažené v dopisu Waltera Defaa z 15. 2. 2013, když na č.l. 71 odst. 2 v poslední větě odůvodnění rozsudku uvedl, že z obsahu bodu 3. tohoto dopisu vyplývá, že finanční korekce se vztahuje výhradně k otázce výběru ČMZRB jako správce záručního fondu, což podle něho potvrdil ve svém druhém výslechu i svědek Ing. Očko. Přitom text tohoto dopisu, který předtím v odůvodnění rozsudku cituje, v bodě 3. Závěry v prvním odstavci výslovně uvádí „Útvary Komise jsou toho názoru, že část výdajů souvisejících se záručním programem realizovaným v rámci OPPI není způsobilá pro podporu ze strukturálních fondů EU, a to proto, že udělení této zakázky není z výše uvedených důvodů v souladu s ustanoveními směrnice 2004/18/ES a s čl. 43 odst. 4 nařízení Komise (ES) č. 1828/2006. V důsledku toho by se měla použít finanční oprava ve výši 75 315 580 EUR (příspěvek EFRR).“ Hodnocení tohoto důkazu soudem I. stupně, kterým zcela změnil jeho význam a obsah, označil za naprosto nepochopitelné, zvláště za situace, kdy např. na č.l. 47 rozsudku v rámci kritiky posudku znalce Ing. Dvořáčka červenou barvou zdůraznil, že veškeré podstatné skutečnosti spočívají v právním hodnocení a není zapotřebí znalostí odborných.

31. Pokud jde o hodnocení subjektivní stránky jednání obžalovaných, Vrchní soud oproti svému předchozímu rozhodnutí výslovně zdůraznil, že ustanovení § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku č. 40/2009 Sb., shodně jako § 4 písm. b) tr. zák. č. 140/1961 Sb. definuje tzv. nepřímý úmysl tak, že pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný trestním zákonem a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Dle odst. 2 tohoto zákonného ustanovení se v souladu s předchozí ustálenou soudní judikaturou k § 4 písm. b) tr. zák. č. 140/1961 Sb. srozuměním rozumí i smíření pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem. Úvahu soudu I. stupně, vyjádřenou na č.l. 79 odůvodnění rozsudku, že žádné z upozornění adresovaných obžalovaným o možné neuznatelnosti výdajů (tzn. neoprávněnosti plateb) nebylo kategorické, ale mělo jen upozorňující charakter, označil za správnou v případě, pokud by Městský soud vysvětloval rozdíl mezi úmyslem přímým (§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku) a úmyslem nepřímým (§ 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku). Jestliže však obecně pachatel ví, že svým jednáním může způsobit následek, jež má na mysli trestní zákoník a přesto své jednání uskuteční, nelze o úmyslu nepřímém polemizovat. A o tom, že tzv. upozornění, zejména od pracovníků ministerstva financí ale i MPO a AK Rowan Legal bylo naprosto konkrétní a důrazné, svědčí např. postoj svědka Ing. Jana G., který odmítl jako ředitel NF PCO dokonce certifikaci provést a učinil tak až poté, co o tom písemně rozhodl, byť způsobem z hlediska pravomoci NF PCO zcela nestandardně, dnes již zemřelý tehdejší ministr financí Ing. Eduard Janota. To však nic nemění na tom, že za čerpání finančních prostředků z fondu, které již probíhalo tak, jak ho v Dohodách nastavili, byli odpovědní obžalovaní, jako zástupci řídícího orgánu MPO, který Dohody s ČMZRB uzavřel a že následek v podobě neoprávněného a nepřiměřeného čerpání finančních prostředků z fondu byl v příčinné souvislosti s jejich jednáním.

32. Nepodloženými označil rovněž úvahy Městského soudu, že obžalovaní jednali v souladu s usnesením vlády ČR č. 50 ze dne 17. 1. 2007. To totiž ministru průmyslu a obchodu v bodě II. pouze uložilo vyhlásit programy podpory z OPPI 2007 – 2013 uvedené v bodě I. usnesení (mj. program Záruka) a v bodě III. ministra zmocnilo „ke změnám podmínek a výše jejich podpory v rámci jeho kompetence v závislosti na schválené evropské a české legislativě a ostatních závazných národních metodikách …..“. Součástí tohoto materiálu již tehdy byly připomínky týkající se výběru správce záručního fondu a poskytnutí „management costs“

ČMZRB z veřejných zdrojů. Ani dalších 5 měsíců, které uplynuly do uzavření první Dohody s ČMZRB až do 20. 6. 2007, ve které obžalovaní JUDr. Ing. G.a Ing. E. tuto připravovaly, zejména výběr a pasáž týkající se odměny ČMZRB jako správce fondu rozhodně nesvědčí o tom, že by Vláda Ministerstvu průmyslu a obchodu jako řídícímu orgánu zadala parametry obsažené v dohodě. Ostatně sám svědek Ing. Martin Ř., který jako ministr Dohody z roku 2007 a 2009 podepsal, ve své výpovědi citované na č.l. 40 odůvodnění rozsudku uvedl, že se domnívá, že ČMZRB působila jako správce záručního fondu bez výběru ve veřejné soutěži na základě výjimky ÚOHS, Ministerstva financí a orgánů Evropské komise. Nic takového se však nestalo, nikdo z obžalovaných se ani později na Evropskou komisi k zaujetí stanoviska či k udělení výjimky neobrátil a pokud jde o stanovisko ÚOHS z roku 2007, ke kterému tento úřad nebyl kompetentní, z korespondence mezi obžalovaným JUDr. Ing. Břetislavem G. a Mgr. Kamilem R., která je obsažena ve svazku č. 19. spisu, je zřejmé, že posuzovaná dohoda nekorespondovala s její finální verzí a že naopak obžalovaný JUDr. Ing. G.v odpovědi na upozornění v dopise ze dne 27. 3. 2007 výslovně Mgr. R. ujišťoval, že přípustné limity stanovené v Nařízení komise (ES) č. 1828/2006 v čl. 43 odst. 4 nebudou překročeny (dopis z 5. 4. 2007). Všechny následné kroky obžalovaných v roce 2008 - 2009, zejména obžalovaného JUDr. Ing. G.naopak svědčí o jejich snaze opatřit si dodatečně dobrozdání (expertní vyjádření, na která rozsudek i odvolatelé poukazují), která by potvrzovala, že jednali alespoň na základě mylného přesvědčení. Analýzu např. měněných stanovisek AK Rowan Legal, kterou zdůrazňuje odvolatel, však soud I. stupně zjevně odmítá. Přitom zcela přehlíží, že namísto těchto nepochybně nákladných expertíz stačilo, aby si obžalovaní k výběru správce fondu a k výši uznatelných, tzn. opodstatněných nákladů mu vyplacených, vyžádali stanovisko Evropské komise, kterou by však zároveň museli se všemi relevantními skutečnostmi seznámit. To znamená jak s vlastnickou strukturou ČMZRB, tak s tokem finančních prostředků vynakládaných z fondu.

33. Odvolací soud se neztotožnil ani s argumentem Městského soudu o chybějícím motivu, který by vysvětloval jednání obžalovaných, když konstatoval, že svědek Ing. Martin Říman ho ve své výpovědi nastínil. Obžalovaní byli vysokými státními úředníky MPO, kteří měli v rámci svého pracovního zařazení splnit úkol - realizaci programů z OPPI na období 2007 - 2013. Nejjednodušším řešením, namísto složitého vyhlašování veřejné soutěže a výběrového řízení, bylo ustanovit správcem ČMZRB, která již měla z předchozích let zkušenost s obdobnými programy, pro kterou zároveň zajistili výhodné ekonomické podmínky dle jejích požadavků, neboť vzhledem k vědomému podílu České republiky byla laickým pohledem brána jako státní instituce. Obžalovaní však věděli, že tomu tak není.

34. K právní kvalifikaci jednání obžalovaných, uvedl, že přiléhavější než zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku by z dnešního pohledu bylo ustanovení § 212 odst. 2, odst. 6 písm. a) tr. zákoníku – dotační podvod, jehož souběh se zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 tr. zákoníku vyloučen není. Ustanovení o dotačním podvodu však bylo do trestního zákoníku vloženo až od 1. 1. 2010 a předchozí znění skutkové podstaty trestného činu úvěrového podvodu podle § 250b odst. 2, odst. 5 tr. zák. č. 140/1961 Sb. na jednání obžalovaných nedopadá. Za této situace vyslovil odvolací soud názor, že skutková podstata trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, stejně jako ve znění předchozím (§ 255 tr. zák. č. 140/1961 Sb.) byla jednáním popsaným v obžalobě naplněna. Rozhodně nemohlo dojít k promlčení jednání obžalovaných, konkrétně obžalovaného JUDr. Ing. G.ve smyslu § 67 odst. 1 písm. c) tr. zák., neboť tehdy podle ustálené soudní judikatury i teorie, nyní dle § 32 odst. 2 tr. zákoníku, u trestných činů, u nichž anebo jejich kvalifikované podstaty je znakem účinek, promlčecí doba počíná běžet až od okamžiku, kdy takový účinek nastal. A k tomu docházelo postupně až do roku 2013, kdy došlo k přijetí finanční korekce ze strany EK. a jde tedy o trvající trestný čin s prvky pokračování. K tomu dále upozornil, že promlčení trestní

odpovědnosti nemůže vést ke zprošťujícímu výroku podle § 226 písm. e) tr. ř., jak nesprávně uvádí Městský soud, ale k zastavení trestního stíhání podle § 223 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř.

35. Ohledně úvah soudu I. stupně týkajících se zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 tr. zákoníku, Vrchní soud podotkl, že tento trestný čin se stal součástí trestního zákona č. 140/1961 Sb., pod označením jako § 129a - poškození finančních zájmů evropského společenství novelou učiněnou zák. č. 122/2008 Sb. od 1. 7. 2008 a nikoliv od 17. 10. 2008, jak nesprávně uvedl Městský soud na č.l. 82. Jeho pachatelem může být kdokoliv, neboť zákon žádnou zvláštní vlastnost způsobilosti nebo postavení pachatele nevyžadoval a nevyžaduje. Vždy je zapotřebí zkoumat faktické jednání pachatele a příčinnou souvislost mezi ním a způsobeným následkem. To platí i v případě obžalovaného JUDr. Ing. Břetislava G., který jak vyplývá z obsahu spisu, se i po 1. 10. 2007 plně věnoval činnosti, při které ze své pozice ředitele Odboru koordinace strukturálních fondů MPO autoritativně prosazoval kritéria nastavená v dohodě ze dne 25. 6. 2007, aktivně opatřoval již zmíněné expertízy, kterými obhajoval správnost výběru ČMZRB jako správce fondu Záruka a nastavení neoprávněných plateb v jeho prospěch, připravoval v roce 2008 novou Dohodu podepsanou ministrem průmyslu a obchodu 3. 2. 2009 a předložil spolu s dalšími obžalovanými k podpisu ministru její velký Dodatek č. 1, podepsaný 4. 12. 2009. Úvahy Městského soudu, že se obžalovaný JUDr. Ing. G.této činnosti věnoval jen zcela okrajově, dobrovolně a nad rámec svých povinností, označil proto za naprosto nelogické v důsledku formalistického pojetí, kdy soud I. stupně zcela účelově hodnotil obsah jednotlivých důkazů, ze kterých postavení obžalovaného JUDr. Ing. G.v procesu schvalování dohod vyplývá. Mimo jiné např. výzvy k poskytnutí plnění podle uzavřené smlouvy o poskytování právních služeb z AK Rowan Legal ze dne 9. 4. 2008 (č.l. 2296-2298), na základě které tato advokátní kancelář ve svém právním rozboru ze dne 27. 5. 2008 a jeho dodatku ze dne 26. 6. 2008 dospěla k závěru, že odměna poskytnutá na základě Dohody ČMZRB v žádném případě neodpovídá čl. 43 odst. 4 Nařízení komise (ES) č. 1828/2006. O faktickém postavení obžalovaného JUDr. Ing. G.svědčí i jeho podpisy na formuláři A jako součásti Prohlášení o dodržování postupů evropských společenství v rámci OPPI ze dne 20. 12. 2007, 20. 12. 2012 a 20. 12. 2013, byť v zastoupení ředitele řídícího orgánu, stejně jako referátník č. j. 17722/13/61100/01000 ze dne 17. 4. 2013, týkající se přístupu MPO k návrhu EK na finanční korekci. I když obžalovaného JUDr. Ing. G., jak vyplývá z prezenční listiny, na jednání z nezjištěných příčin zastupoval jiný pověřený pracovník, z titulu své funkce ředitele odboru 61100 se ho zúčastnit nepochybně měl. Závěr Městského soudu, že obžalovaný JUDr. Ing. G.na rozdíl od obžalovaných Ing. E. a Ing. M. se zločinu poškození finančních zájmů EU podle § 260 odst. 2, odst. 5 tr. zákoníku (§ 129a odst. 2, odst. 5 tr. zák.) po 1. 10. 2007 nemohl dopustit, označil proto za nesprávný, vadný.

36. Stejně tak Vrchní soud vyslovil nesouhlas s názorem Městského soudu, že zločin poškození finančních zájmů EU podle § 260 odst. 2, odst. 5 tr. zákoníku nemohl být dokonán, pokud nedošlo k proplacení finančních prostředků již vynaložených z národních zdrojů ze strany EU. Jednak je toto tvrzení Městského soudu v rozporu s obsahem provedených důkazů, ze kterých vyplývá, že k proplacení části nákladů ze strany EU již došlo (např. zpráva MF NF PCO na č.l. 3591 a násl.), především však finanční prostředky ze záručního fondu E 2007 již byly vyčerpány. Není přitom podstatné, zda byly tzv. předfinancovány Českou republikou či přímo EU. Podstatné je, že tvořily v určené části výdaj z rozpočtu EU.

37. Při respektování právního názoru soudu I. stupně o vyloučení jednočinného souběhu trestných činů porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 tr. zákoníku tomuto podle názoru odvolacího soudu nic nebránilo, aby jednání obžalovaných do 30. 9. 2008, tedy do doby účinnosti ustanovení § 129a tr. zák. č. 140/1961 Sb. kvalifikoval jako trestný čin porušování povinnosti

při správě cizího majetku podle § 255 tr. zák. č 140/1961 Sb. (zváží zda i u obžalované Ing. M.) a od 1. 10. 2008 jako zločin poškození finančních zájmů EU podle § 260 odst. 2, odst. 5 tr. zákoníku.

38. V rámci nového projednání věci uložil odvolací soud Městskému soudu v Praze, aby se vázán právním názorem, který vyslovil (§ 264 odst. 1 tr. ř.) v naznačených směrech znovu zabýval již provedenými důkazy a stávající důkazy v každém případě doplnil výše uvedenými zprávami komerčních bank, zprávami NF PCO a ČMZRB, za jakých podmínek probíhaly v roce 2013 záruční programy OPPI financované EU, jak byl dodržován čl. 43 Nařízení komise (ES) č. 1828/2006 ve vztahu k limitům celkových ročních nákladů na řízení, včetně tzv. ceny záruky, zprávami ČMZRB, MPO a NF PCO, jaké finanční prostředky z prostředků Záručního fondu E 2007 byly vynaloženy z korekce stanovené Evropskou komisí ve výši 2 152 978 397 Kč do 30. 9. 2008 a od 1. 10. 2008 do 15. 2. 2013 z prostředků EU a ČR a stanoviskem NF PCO, zda došlo ze strany Evropské komise ke změně stanoviska, které zaujala v dopise ze dne 15. 2. 2013 ke skrytým nákladům a poplatkům za řízení prostřednictvím subvence poplatku za záruku a bude-li to považovat za potřebné, vyžádá si případně i další důkazy či odborná vyjádření.

39. Závěrem Vrchní soud v Praze soud I. stupně upozornil na to, že konfrontační text odůvodnění rozsudku a vyzdvihování úspěšnosti a dosažení cílů Záručního programu E 2007, které rozhodně není v souladu se zjištěním v již zmiňovaném auditu MF č OPPI/2014/O/049 ze dne 20. 11. 2014 na č.l. 3554 – 3567, by v případě opakování mohlo vést k úvahám o objektivitě a schopnosti soudu I. stupně rozhodnout ve věci nestranně.

40. Městský soud věc znovu projednal v hlavním líčení dne 6. 10. 2020, kdy doplnil dokazování zprávami ČMZRB, MF (nikoli NF PCO) a MPO. Z nich, ač neodpověděli zcela vyčerpávajícím způsobem na položené otázky, vyplynulo, že z konečné korekce stanovené EK ve výši 1 830 032 097 Kč byla do 30. 9. 2008 vynaložena ze záručního fondu E 2007 částka cca 717 mil. Kč a od 1. 10. 2008 do 21. 3. 2013 cca 1,1 mld. Kč. Výdaje záručního fondu 2 E 2007 byly Evropské komisi vykázány v žádosti o platbu 18. 11. 2009 a 10. 5. 2010, přičemž první částečná úhrada ze stran ERDF byla provedena v druhé polovině roku 2009. Ze strany EK ke změně stanoviska ohledně skrytých nákladů a poplatků za řízení prostřednictvím subvence poplatku za záruku vyjádřeného v dopise EK z 15. 2. 2013 dle dostupných informací MF nedošlo. Dále Městský soud doplnil dokazování rozsáhlým listinným materiálem – v rozsudku citovanými novými směrnicemi EK v počtu několika stovek stran předloženým obžalovaným JUDr. Ing. G., včetně opakování argumentů jeho obhajoby. Doplnit dokazování výše uvedenými zprávami komerčních bank, ač mu to bylo uloženo, soud I. stupně odmítl jako nadbytečné.

41. Poté Městský soud rozhodl opět podle § 226 písm. b) tr. ř. zprošťujícím výrokem, který v podstatě shodně s předchozími rozsudky i odůvodnil a označil činnost obžalovaných za průkopnickou na poli aplikace finančních nástrojů s tím, že postupy, za které jsou stíháni, jsou v současné době Evropskou unií vyžadovány a doporučovány. Ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku proto nebylo jejich jednání společensky škodlivým. Pokud jde o obžalovaného JUDr. Ing. G.setrval na svém závěru, že mu může být kladeno za vinu s ohledem na reorganizaci působnosti odborů MPO jen jednání do 1. 10. 2007, kdy byl odpovědným i za agendu spojenou s činností ČMZRB v rámci OPPI, že bylo namístě postupovat podle zák. č. 47/2002 Sb., o podpoře malého a středního podnikání ve vztahu k určení ČMZRB jako správce Záručního fondu E 2007, že nebylo nutno vypisovat výběrové řízení v případě neúplatné smlouvy, což dohoda z roku 2007 mezi MPO a ČMZRB skutečně nebyla, a že žádný z provedených důkazů neumožňuje učinit skutkový závěr, že by si obžalovaní účelově vytvářeli opodstatnění pro své postupy, které by měli sami pokládat za chybné.

42. Finanční korekce ze strany EK byla podle názoru Městského soudu uložena toliko z důvodu, že správce záručního fondu nebyl vybrán ve výběrovém řízení. A pokud její výše odpovídala výši prostředků vynaložených ze záručního fondu právě na výplatu příspěvku k ceně záruky, nedokládá to a neprokazuje to závadovost užití tohoto institutu pro faktickou odměnu záruční bance. EK z pohledu evropských právních norem neshledala podle jeho názoru problematickou výplatu příspěvku k ceně záruky a tedy ani odměnu bance ve formě hrazené ceny záruky. To podle něho vyplývá již z dopisu EK podepsaného Walterem Deffaa ze dne 15. 2. 2013, ale především z pozdějšího dopisu téhož orgánu ze dne 19. 8. 2013, podepsaného rovněž Walterem Deffaa, kterým doplnil dokazování na návrh obžalovaného JUDr. Ing. G., kde je zcela jednoznačně formulováno, že důvodem finančního postihu je nesprávné přímé přidělení provádění programu Záruka E 2007 ČMZRB. Dopis ze dne 15. 2. 2013 byl podle soudu I. stupně toliko návrhem konečného vypořádání, když na návrh ČR byla finanční oprava snížena na konečnou částku 1 830 320 097 Kč, která má být odečtena při nadcházející žádosti o platbu, a poté může být znovu použita v jiném programu OPPI. Ze sdělení MF ze dne 2. 10. 2020 (č.l. 7680) pak dovodil, že korekcí se rozumí odečtení nezpůsobilých výdajů, přičemž nezpůsobilost je vyslovena dříve, než dojde k proplacení z prostředků souhrnného rozpočtu EU a tedy, že prostředky z rozpočtu EU nebyly vůbec dotčeny, neboť před stanovení korekce nebyly vůbec poskytnuty.

43. Soud I. stupně sice připustil, že v dopise ze dne 15. 2. 2013 bylo vytknuto, že se náklady na řízení a poplatky za správu vyplácejí nepřímo, prostřednictvím subvence poplatku za záruku, což vede k tomu, že náklady na řízení překračují mezní hodnoty stanovené v čl. 43 odst. 4 nařízení Komise (ES) č. 1828/2006, a porušuje se tím zásada řádného finančního řízení (více než 50% záručního fondu jde na subvence poplatků za záruku vyplacené správci záručního fondu, tedy ČMZRB), není z toho však podle jeho názoru vyvozována důvodnost pro stanovení finanční opravy. Z dalšího dopisu Waltera Deffaa ze dne 19. 8. 2013 pak dovodil, že korekce byla stanovena výhradně z důvodu absence veřejné soutěže za účelem výběru správce záručního fondu.

44. Přes předchozí dvě zrušující rozhodnutí odvolacího soudu a výše citovanou zprávu MPO nadále Městský soud setrvává i na stanovisku, že nebylo prokázáno, že by v důsledku jednání obžalovaných měla být způsobena, ať již České republice či EU jakákoliv škoda, když tvrdí, že EU ze souhrnného rozpočtu nevyplatila peníze za výdaje provedené nezákonně, ale před jejich proplacením uplatnila korekci na náklady podle jejího stanoviska neuznatelné, přičemž z pohledu dnešní úpravy takový důvod neuznatelnosti pominul. V důsledku přijetí korekce ČR postižený peněžní objem uvolnila pro proplacení jiných nákladů v rámci téhož OPPI, tedy stále na podporu malého a středního podnikání.

45. Podle soudu I. stupně obžalovaní, zejména obžalovaný JUDr. Ing. G., konzistentně zastávali názor, že je nutné při výběru správce záručního fondu postupovat dle vnitrostátní úpravy a i z toho plyne jednoznačný závěr o absenci prokázání subjektivní stránky. Jestliže EK s odstupem mnoha let vyslovila názor o tom, jak měl být v roce 2006 či 2007 vybrán správce záručního fondu v rámci OPPI, že tak mělo být činěno s odkazem na nařízení EK formou vypsání výběrového řízení, pak to podle něho nelze považovat za určující. Pokud jde o zprávu ÚOHS ze dne 11. 5. 2017, ten se k problematice vyjadřoval v rámci úzkého zaměření, tedy zda výplata příspěvku k ceně záruky není nedovolenou veřejnou podporou, a proto je podle něho zcela irelevantní, zda v konceptu smlouvy byly původně uvedeny i poplatky za správu či nikoli, neboť těmi se z titulu svého zaměření ÚOHS ani nemohl relevantně zabývat. Nelze tedy z uvedeného důvodu ani obžalované, resp. obžalovaného JUDr. Ing. G.podezírat z nějakého účelového manipulování s konceptem a následným zněním smlouvy, aby dosáhl kladného stanoviska ÚOHS, když byl v konceptu zahrnut poplatek za správu. Tato veličina byla

pro ÚOHS zcela mimo jeho zájem.

46. Konečně Městský soud zopakoval absenci reálného, ale především důkazně podloženého, motivu jednání obžalovaných.

47. K výše uvedeným úvahám, nad rámec svých předchozích argumentů, na kterých nemá důvod cokoliv měnit, odvolací soud dodává, že dopis EK ze dne 19. 8. 2013, podepsaný Walterem Deffaa, který označuje Městský soud jako nový vysoce významný důkaz, který posílil již dříve jím učiněné skutkové závěry o tom, co bylo důvodem stanovení korekce, byl založen do spisu již v přípravném řízení na č. l. 2994 – 2997. Důkaz jím provedl Městský soud v hlavním líčení dne 20. 12. 2018, stejně jako dopisem Ing. Očka ze dne 29. 4. 2013, kterým byla korekce s žádostí o její snížení přijata. Na ten právě EK citovaným dopisem reagovala, což zdůraznil odvolací soud již ve svém předchozím zrušujícím usnesení ze dne 28. 2. 2020. Rozhodně nejde o konečné stanovisko EK, které je výslovně vyjádřeno v dopise z 15. 2. 2013, ale pouze o přijetí souhlasu s korekcí a návrhu na snížení finanční opravy z částky 75 315580 EUR na 1 830 032 097 Kč. Na závěrech, vyjádřených v dopise EK z 15. 2. 2013 k žádné změně nedošlo.

48. Stejně tak v rozporu se zprávou MPO ze dne 15. 9. 2020 (č.l. 7355), dle které byla první část úhrady proplacena ve druhé polovině roku 2009, což odpovídá právě dopisu EK z 19. 8. 2013, dle kterého má být korekce odečtena z příští žádosti o platbu, je závěr soudu I. stupně, že prostředky z rozpočtu EU nebyly před stanovením korekce poskytnuty. Pokud by tomu tak skutečně bylo, nebylo by co odečítat.

49. Jak vyplývá z výše podrobného rozboru, nalézací soud v přezkoumávaném rozsudku, stejně jako ve dvou předchozích, nedostál své zákonné povinnosti hodnotit důkazy podle zásady volného hodnocení důkazů, která nutí soud přihlédnout ke všem okolnostem konkrétního případu, k jeho zvláštnostem a charakteristickým rysům v celém jeho souhrnu a brání formalistickému postupu při jejich hodnocení. Přestože byl soud I. stupně dříve opakovaně odvolacím soudem na konkrétní vadné přístupy upozorněn, ze svého trvale shodně aplikovaného hodnotícího přístupu neustoupil a vyslovenými výhradami a právním názorem odvolacího soudu se neřídil. Parametrům ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. přitom může odpovídat jen takový hodnotící postup, který komplexním rozborem důkazů a skutkových okolností vyhodnotí, která skutková verze má silnější oporu v důkazech a je věrohodná. Odvolací soud dospěl k závěru, že požadovaný hodnotící postup nalézací soud ve stávajícím složení senátu nejen že není schopen provést, ale dokonce ho výslovně odmítá, když nadále zcela nekriticky přejímá zejména argumenty obžalovaného JUDr. Ing. G. a důkazy, které je vyvracejí, optikou jeho obhajoby bagatelizuje, odmítá, případně z nich dovozuje závěry, která z nich nevyplývají. Za takového stavu stávající senát v předmětné trestní věci není schopen ukončit řízení způsobem, který by mohl být v odvolacím řízení jako správný a zákonný potvrzen.

50. Vrchní soud v Praze proto ze všech výše uvedených důvodů podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. ř. napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Podle § 262 tr. ř. současně nařídil, aby tato trestní věc byla projednána a rozhodnuta v jiném obsazení senátu. Byť jde o zcela výjimečný průlom do ústavní zásady, že nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), ponechání této trestní věci dosavadnímu senátu by totiž zároveň znamenalo porušení Ústavou garantovaného práva, aby věc byla projednána bez zbytečných průtahů (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). V novém řízení musí nalézací soud provést celé dokazování znovu, všechny provedené důkazy srozumitelným, objektivním a přezkoumatelným způsobem podle § 2 odst. 6 tr. ř. zhodnotit a vypořádat se

se všemi důkazy a podstatnými skutečnostmi, jak je naznačeno ve výše citovaných usneseních Vrchního soudu. Své úvahy a závěry pak soud I. stupně musí přesvědčivým způsobem vyložit v odůvodnění rozsudku tak, aby odpovídalo ustanovení § 125 odst. 1 tr. ř.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není stížnost přípustná.

Praha 8. března 2021

JUDr. Miroslav Pavrovský v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Renata Fuchsová